

LXVII Matth. 14: 22-32

Ds. Reitze van Giffen
(1859-1938)

Geliefde gemeente!

Zien wij in de wereld rondom ons tot welke wonderen zijn de menschenkinderen dikwerf niet in staat. Gedreven door een stoutmoedigen geest, zijn ze in staat met de grootste doodsverachting, de vreezelijkste gevaren te trotseren. Een soldaat strijdende voor de eer van zijn Koning en voor het heil van Zijn dierbaar vaderland kan in den krijg wonderen van dapperheid verrichten. Een zeeman, zich bevindende op de zee trotseert, terwijl de woeste baren en golven door een geweldigen storm in beroering gebracht worden, met den dood voor oogen, de grootste gevaren. Maar al deze bewijzen van moed, zoo ze niet voortvloeien uit een hart, dat genade bezit, zijn niets anders dan openbaringen van een

4 Feb '95/

geestelijken hoogmoed, die zijn grond heeft in het grootste zelfvertrouwen. Waar genade aanwezig is, daar zien wij dat die naturen, die in en uit zichzelf de meest vreesachtigen zijn, zoodat zij bij het minste geritsel van een blad kunnen verschrikken, door het moed insprekend en van kracht vergezeld gaand woord des Heeren in hunne zielen, Vrees niet, Ik ben met u; een Christelijke moed en dapperheid kunnen ontplooiën die de duivelen in de hel doet sidderen en de wereld verstomd doet staan. Ziet het slechts aan een David, van wien verhaald wordt, dat hij slechts een jongeling was, die nog nimmer een zwaard had gehanteerd, en voor het uitwendige van weinig aan zien was. Maar verschijnende in het leger der kinderen Israëls, is hij in staat, waar hij den God van hemel en aarde hoort hoonen, door een onbesnedene/

Filistijn; waar den Geest des Heeren vaardig over hem wordt en hem aangordt met kracht uit de hoogte: den reus Goliath het hoofd te klieven en als overwinnaar uit het strijdperk te voorschijn tredend, hetzelve neer te leggen voor de voeten van zijn Koning Saul. Tal van voorbeelden zouden wij u uit de Heilige Schrift kunnen opsommen, waaruit blijkt, ~~ho~~ welke wonderen de kinderen Gods, steunende en vertrouwende op de sterkte van den Heere, hunnen God, hebben verricht. Sla daartoe slechts op Hebr 11 en gij zult de waarheid mijner bewering, bevestigd vinden. Laat ons echter van dit ~~morgen~~ avonduur u ~~wijze~~ aantoonen tot welk eene hoogste de Christelijke geloofsmoed kan stijgen, waar ~~zij~~ men door het geloof ziet op Hem, die de bron is van al ~~hun~~le moed en kracht; maar tevens hoe al die fierheid de geloovigen ontbreekt, waar zij/

hun oog afwenden van den Heere en zien op zich zelf, of ook op datgene, wat hen omringt. Laat ons dit doen naar aanleiding van Matth 14: 22-32. En terstond dwong Jezus zijne discipelen in het schip te gaan, en vóór hem aftebaren naar de andere zijde, terwijl hij de scharen van zich zou laten. En als hij nu de scharen van zich gelaten had, klom hij op den berg alleen, om te bidden. En als het nu avond was geworden, zoo was hij daar alleen. En het schip was nu midden in de zee, zijnde in nood van de baren; want de wind was hun tegen. Maar ten vierder wake des nachts kwam Jezus af tot hen, wandelende op de zee. En de discipelen, ziende hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: Het is een spooksel; en zij schreeuwden van vreeze. Maar terstond sprak hen Jezus aan, zeggende: Zijt goeds moeds, ik ben het, vreest niet. En Petrus antwoordde hem, en zeide: Heere, indien/

gij het zijt, zoo gebied mij tot u te komen op het water. En hij zeide: Kom. En Petrus klom neder van het schip, en wandelde op het water, om tot Jezus te komen. Maar ziende den sterken wind werd hij bevreesd, en als hij begon neder te zinken, riep hij; zeggende: Heere, behoud mij! En Jezus terstond de hand uitstekende, greep hem aan, en zeide tot hem: Gij, kleingeloovige; waarom hebt gij gewankeld? En als zij in het schip geklommen waren, stilde de wind. Zoo wij onder 's Heeren hulpe en voorlichtende genade, deze geschiedenis ~~noem~~ hopen nategaan met elkander zoo laat ons stil blijven staan

1ste Bij Petrus ~~moedig~~ lichtvaardig geloof, ~~zich uitsprekende in de woorden Heere!~~

~~—Indien gij het zijt, zoo gebied mij tot u te komen op het water.~~

2de ~~Bij zijn kleingeloof~~ "Maar ziende de sterken wind, zoo werd hij bevreesd.

2de Zijn bede in den nood

3de ~~Bij de zegepraal van zijn geloof:~~
Heere behoud mij

3de Bij de verhooring zijner bede./

Maar aler wij tot behandeling dezer punten overgaan, zoo laat ons met elkander zingen uit

Ps 119 vs 44 59

Collecte

Even voor dat deze geschiedenis plaats vond, had de Heere met vijf brooden en twee visschen omtrent vijfduizend menschen gevoed. Nadat nu deze maaltijd was geëindigd en de discipelen de overgeschoten brokken hadden bijeen vergaderd, zoo dwong Jezus terstond zijn discipelen in het schip te gaan. Christus dwong zijne discipelen; dat is: hij vermaande hen ernstig in het schip te gaan. En dat waarom? Omdat hij bemerkte dat het volk en ook de discipelen, nu zij door zijne wonderen hem voor den Messias hielden, hem tegen wil en dank tot koning over Israel, wilden maken, om alzo de Joden van het knellende juk der Romeinen te verlossen. Vandaar treedt de Heere hier, tegenover zijne jongeren, die uit liefde tot/

Hem, hem ook niet gaarne verlieten, gebiedend op, hen dwingende in het schip te gaan, om aldus hun dwaas voornemen te verijdelen. Eerst zendt Hij dus Zijne discipelen weg, opdat hij zich des te beter van het volk zou kunnen ontdoen. Daar zoo de Heere zich van het volk en zijn jongeren onttrokken had, zij bij elkander zouden gebleven zijn, denkende, dat de Heere wel spoedig terug zou komen. Nu de Heere echter eerst de discipelen wegzendt, zou het volk zich laten gezeggen en desteerder zich van den Heere verwijderen. Jezus dwong dan zijne discipelen in het schip te gaan, en vóór hem aftevaren naar de andere zijde, namelijk van het meer van Tiberius of de zee van Galilea tegen over Bethsaida, moesten zij varen naar Kapernaum of het land Gennezareth. Wanneer nu de jongeren zich verwijderd hadden en zich in het schip begeven en de Heere de schare van zich gelaten had, zoo klom Hij op/

den berg alleen om te bidden. Men mag gerust zeggen dat de Zone Gods, wien de naderende storm niet verborgen was, het behoud der zijnen in zijn gebed niet vergeten zal hebben; maar wél kan het verwondering wekken, waarom hij niet liever het gevaar tegemoet gaat, dan zich te verdiepen in het gebed. Hij toont echter, om het werk van Middelaar te vervullen, dat Hij in waarheid God en mensch is, en gaf van zijne beide naturen, naar gelang der omstandigheden blijken. Daar hij alles in zijne macht had, toonde hij door zijn bidden, dat hij mensch was; en dit deed hij niet geveinsd; maar hij legde er het getuigenis door af van eene oprechte menschelijke liefde tot ons. In dezen zin was zijne goddelijke majesteit eenigzins werkeloos, terwijl zij zich ten laatste op hare plaats vertoonde. Met het klimmen op den berg, nu zocht Jezus eene geschikte gelegenheid, om, verwijderd van alle/

aardsch gedruisch, te meer onbelemmerd te kunnen bidden. Wij toch weten hoe bij de minste verstrooiing de aandrang tot het gebed verflaauwt, of hoe deze, wanneer hij niet wordt opgevolgd, gaat kwijnen. Hoewel nu Christus met dit gebrek niet te worstelen had, zoo wilde hij ons toch door ~~den~~ zijn voorbeeld leeren, dat wij ieder hulpmiddel om ons uit al de strikken der wereld lostemaken, ijverig moeten aanwenden, opdat wij daarvan ontslagen, ten hemel mogen worden opgevoerd. Hier toe nu is de eenzaamheid het meest dienstig; wie zich tot bidden gereed maakt, wordt wanneer hij God alleen tot getuige heeft, door de eenzaamheid waakzamer, kan beter zijn hart in den schoot Gods uitstorten, zich zelven ijveriger onderzoeken, en als hij bedenkt, dat hij met God te doen heeft, zich beter boven zich zelven verheffen. Het verdient echter opmerking, dat Christus ons/

geen vaste wet heeft voorgeschreven, alsof wij nooit anders dan in de eenzaamheid mochten bidden; Paulus toch beveelt ons toch overal zuivere handen opteheffen. Ook heeft Christus zelf nu en dan in het bijzijn van menschen gebeden, ja zelfs zijne discipelen geleerd, wanneer zij bij elkander komen, gemeenschappelijk te bidden. Maar deze vrijheid om aan alle plaatsen te bidden, neemt niet weg, dat zij op hunnen tijd hun verborgen gebed daaraan paren. En het schip, zoo luidt ons verhaal verder was nu midden in de zee, zijnde in nood van de baren, want de wind was hun tegen. Als Christus toelaat, dat zijne discipelen een tijdlang door tegen wind niet zonder gevaar her en derwaarts geslingerd worden, zoo geschiedt dit, opdat, wanneer Hij ter hunner hulpe komt opdagen, deze bijstand door hen destemeer zou worden gewaardeerd./

Want de tegenwind stak omstreeks middernacht, of mogelijk een weinig vroeger op. Eindelijk in de vierde nachtwake verschijnt Christus, dat is hoogstens drie uren vóór het aanbreken van den dag; even zwaar derhalve als hunne armen door het roeien vermoeid waren, was hun geloof door angst geschokt. Daar voorts de nood hen ten hoogste drong naar de tegenwoordigheid van den Meester te haken, zoo was het een bewijs van zeer grove ongevoeligheid, dat zij op het zien van hem, als ware hij een spooksel, ontroerden. Hierom zegt Markus dat hun hart verblind was, en dat zij het niet begrepen hadden van de brooden; dit wonder toch had hen overvloedig geleerd, dat het Christus niet aan goddelijke kracht ontbrak om de zijnen te helpen, en, wanneer de nood het vorderde, zorgvuldig in al hunne nooden te voorzien. Terecht wordt derhalve nu hunne achteloosheid veroordeeld, waardoor zij niet terstond/

aan die hemelsche kracht dachten, waarvan de uitstekende proeve, die op den pas verlopen dag hun geleverd was hen nog voor den geest had moeten staan. Wel was hunne traagheid er schuld van dat zij verbaasd waren, aangezien zij uit andere reeds voorafgegane wonderwerken geen nut getrokken hadden; maar vooral wordt hunne blindheid bestraft, omdat de herinnering van dit schouwspel, nog zoo versch, hun ontsnapt was, of liever, omdat zij hun hart niet gezet hadden op de beschouwing van Christus Godheid, waar van de vermenigvuldigen der brooden een zeer heldere spiegel was. Door deze beide uitdrukkingen zegt Markus derhalve, dat zij de heerlijkheid van Christus, die in het vermenigvuldigen der brooden zich geopenbaard had, niet behoorlijk overwogen; vervolgens geeft hij als oorzaak daarvan opdat hun hart verblind was. Dit nu schijnt er niet slecht bijgevoegd/

te zijn om de schuld der jongeren te verzwaren, maar ook opdat wij, op het gebrek van ons hart gewezen, nieuwe oogen van den Heere begeeren. Het was, gelijk ik zooveen zeide, voorzeker een zeer grove onwetendheid, dat zij de als 't ware tastbare kracht Gods niet gevoelden; daar echter het geheele menschdom met deze zelfde kwaal behept is, spreekt Markus met opzet van hunne blindheid, om ons te doen verstaan, dat het niets nieuws is wanneer de menschen bij de openbare werken Gods blind zijn, zoolang zij niet van boven verlicht zijn, gelijk ook Mozes zeide: Tot hiertoe gaf de Heere u geen hart om te verstaan. En ofschoon de wil of de zetel der neigingen dikwijls met den naam van het hart wordt aangeduid, zoo wordt dit woord hier, gelijk in de aangehaalde plaats van Mozes, in den zin van het verstand gebruikt. Maar terstond sprak Jezus hen aan, zeggende: Zijt/

goedsmoeds, vrees niet, ik ben het. Daar de discipelen Christus niet terstond als bevrijder erkennen, “terwijl Hij zich werkelijk als zoodanig aanbiedt, zoo noodigt hij hen door zijn spreken uit, om hunne aandacht op hem te vestigen. Het vertrouwen waartoe hij hen opwekt, maakt hij afhankelijk van zijne tegenwoordigheid, alsof hij zeggen wilde, dat het gevoel van zijn tegenwoordigheid hun een vasten grond tot hope gaf. Daar echter de vrees reeds hun gemoed had bevangen, neemt hij die weg, opdat zij hun vertrouwen niet zou belemmeren, niet om hen, van alle vrees ontslagen, niets dan blijdschap te doen ademen, maar omdat het noodig was de vrees, die de overhand bij hen had gekregen, te doen bedaren, zou zij hun vertrouwen niet geheel machteloos maken. Ofschoon nu de stem van den Zone Gods voor de verworpenen doodelijk en zijne tegenwoordigheid hun verschrikkelijk is, zoo wordt de uitwerking daarvan/

bij de geloovigen ons hier geheel anders beschreven, en bestaat daarin dat eene inwendige vrede de overhand in ons hart behoudt, en een beziel vertrouwen, opdat wij aan de vrees van het vleesch niet toegeven. Dat echter donkere en plotseling opwellende gedachten ons in verwarring brengen, komt daar vandaan dat wij uit ondankbaarheid en boosheid de ontelbare weldaden Gods niet als zooveele schilden gebruiken, die, behoorlijk gericht, ons eene voldoende bescherming zouden verschaffen. Ofschoon het nu juist het geschikte oogenblik was, toen Christus verscheen, om hulp te verleen, zoo deed hij toch niet terstond den storm ophouden, maar eerst toen de discipelen beter voorbereid waren, zoowel om zijne genade te begeeren, als op haar te hopen. En dit moet door ons niet worden vergeten, omdat het ons leert, dat de Heere niet zonder rede dikwijls onze redding, waartoe hij de macht bezit, uitstelt. En Petrus/

antwoordde hem en zeide: Heere, indien gij het zijt, zoo gebied mij tot u te komen op het water. De voorwaarde die Petrus stelt, bewijst dat zijn geloof noch niet rijp was; zoo gij het zijt, zegt hij; gebied mij tot u te komen. Toch had hij Christus hooren spreken; waarom redeneert hij dan nog bij zichzelf zoo twijfelzuchtig en verward? Terwijl nu zijn geloof zoo klein en zwak is, zoo had hij daarop bedacht moeten geweest zijn, en aan Christus eerder om vermeerdering van geloof hebben gevraagd, opdat hij daardoor geleid, tenslotte in staat was zeeën en bergen te kunnen overschrijden. Nu echter wil hij lichtvaardig, zonder de vleugels des geloofs, vliegen en terwijl het woord van Christus de rechte vastheid in zijn hart mist, wil hij dat het water een vaste grond onder zijne voeten zij. Toch was ongetwijfeld deze aandoening uit een goed beginsel/

bij hem voortgesproken; maar daar zij in een zondig uiterste overslaat, zoo verliest zij den lof van goed te zijn. Vandaar ook, dat Petrus terstond voor zijne onbezonnenheid begint te boeten. Zijn voorbeeld leert derhalve de geloovigen dat zij zich voor te grooten haast moeten wachten. Waarheen de Heere ons roept, daar moeten wij vol ijver volgen, maar wie verder gaat dan dat, ondervindt ten slotte bij de ongunstige uitkomst; wat het zeggen wil, zoo men de gestelde perken overtreedt. Men zou ook kunnen vragen, waarom staat Christus den wensch van Petrus toe; immers schijnt Hij dezen goedtekeuren. Het is waar, gewoonlijk bevordert God ons heil, door te weigeren datgene, waarom wij vragen; maar ook willigt Hij ons verzoek wel in, om ons door de ondervinding zelve des te dieper van onze dwaasheid te overtuigen. Zoo leert Hij Zijne geloovigen dagelijks matigheid voor het vervolg, door hen meer toetestaan, dan nuttig voor hen is. De kracht van Christus blinkt nu des/

te heerlijker in Petrus uit, nu deze hem volgt op het water, dan wanneer bij alleen aldaar gewandeld had. Petrus komt echter tot de erkenning, en de anderen zien het duidelijk, dat de verborgen kracht Gods, die eerst het water voor hem tot een vasten bodem maakte, van hem wijkt, omdat hij in geen vast geloof, op het woord van God zijn grondslag vindt, of daarin berust. Vandaar ook werd een Petrus, zoodra hij zag op den sterken wind, die hevige golven teweegbracht, bevreesd, en begon hij te zinken in de diepte van het water. Welk eene schrille tegenstelling met het voorafgaande, waar de discipel in overschatting van de kracht zijns geloofs uitspreekt: Gebied mij tot u te komen, op het water. Zoolang hij dan ook de oogen gevestigd hield op den Meester en van hem kracht verwachtte, droegen de wateren hem gewillig en werden zij door de goddelijke kracht van Christus tot een vasten bodem, waarop Petrus even goed als zijn Heere, kon wandelen. Zoodra echter bekruipt hem het/

ongeloof niet, waardoor hij ziet op den sterken wind, of hij begint te zinken. Zoo handelt de Heere nog steeds met zijn volk; zien zij te midden der geestelijke duisternis en allerlei rampen, waardoor zij omringd worden door het geloofsoog op den Voleinder des geloofs, zoo blijven zij staande, geschraagd door een goddelijke kracht, die hen draagt; zoodat zij dan nog te midden der meest mogelijke ellende kunnen uitroepen; met mijn God spring ik over een muur en met Hem dring ik door een bende. Maar zoodra begint hun geloof niet te verflauwen of de heete stralen van de zon van verdrukking en ellende schijnt op hun hoofd. Dan eerst bemerken zij, hoe door het geloof de kracht van Christus hen toevloede, en zij ten dage des kwaads verstoken zijn in zijne tent en verborgen in zijne hut. Dan nog laat de Heere hen niet varen. Dit zien wij ook met Petrus. De Heere handelt nog in goedertierenheid met hem, opdat hij niet geheel zou verzinken. Vandaar strekt de Heer zijn hand/

uit ter redding, zoodra de discipel tot Hem roept, zeggende: Heere, behoud mij. Petrus dus, ziende, dat hij verkeerd had gehandeld en ter kwader ure aan zijne onbezonnenheid bot gevierd had, wendt zich tot Christus om barmhartigheid. Zoo ook moeten wij handelen, gelijk een Petrus ook al worden wij gestraft om onze zondige handelwijze, te midden onzer kastijding hebben wij de slaande roede des Heeren te kussen, bedenkende dat de Heere kastijdt een iegelijk zoon, dien Hij lief heeft. Ook dan zal voor ons redding komen opdagen, ook zal, waar ~~het~~ de geloofstaal aldus vernomen wordt, gelijk die weerklonk uit den mond van Petrus: Heere, behoud mij, de reddende hand des Heeren zich tot ons wenden. Bij de zegepraal des geloofs had een Petrus te roemen, niet in zichzelf, maar in zijnen God, die betoonde de Getrouwe te zijn, niettegenstaande zijne ontrouw en wankelmoedigheid. Zoo redt dan Christus Petrus genadig, zonder door/

toegevendheid voedsel te geven aan zijn kwaad. Hierop ziet deze kastijding des Heeren: Gij, kleingeloovige! Waarom hebt gij gewankeld? Christus bestraft hier dus die weifeling van Petrus, die rechtstreeks in strijd is met het geloof. Het is mogelijk, dat iemand weifelt zonder zich te bezondigen, wanneer hem nog geen woord van God heeft tegengeklonken, om hem eene besliste overtuiging te geven. Iets anders echter was het bij Petrus, want hij ~~zinkt in de diepte~~ verzinkt, na een bevel van Christus ontvangen en zijn kracht reeds te hebben ondervonden, van deze dubbele vastigheid in een ijdele en verkeerde vrees. En als zij namelijk Christus en Petrus in het schip geklommen waren, stilde de wind. Wandelde Christus op het water, zoo stond de zee hol en verkeerden de jongeren zelfs in de grootste nood van omgeslagen te worden in hun scheepje. Christus echter betreedt niet zoodra het schip of de windt stilt en waait niet met/

zulk een geweldige kracht als hij tevoren had gedaan. Ziet welk een heerlijk bewijs van de goddelijke macht van Christus, beide, wind en zee zijn gehoorzaam aan Hem, die de Heere is van beide. Laat ons ook letten op de onwankelbare en getrouwe liefde des Heeren. Hij steekt niet alleen de reddende hand uit naar een Petrus, die in zijne wankelmoedigheid dreigde te zinken in de diepte der zee; maar ook komt Hij, klimmende in het schip, zijne andere discipelen te hulp, door de wind te doen stillen, waardoor zij van hun vrees verlost werden om omgeslagen te worden en onherroepelijk in het water te verdrinken. O! Welgelukzalig het volk, die zulk een Christus zijn Heer mag noemen, en dat met den Psalmddichter, mag roemen uit Ps ~~25 vs 1 en 2~~ 46:2 Komt laat ons dit lied aanheffen, eer wij met een toepasselijk woord eindigen 46:2

Collecte

Toepassing.

Wij hebben gezien, hoe Christus in het rijk der natuur zijn wondermacht aan den dag legde en hoe de discipelen door deze/

Zijne goddelijke kracht gered werden. Niet minder echter betoont Hij; Heer te zijn in het rijk der genade, wanneer Hij over het hart van een zondaar, dat van nature zoo hard is, als steen, zoodat alle indrukken van Gods woord erop afstuiten, gelijk waterdruppels op een gloeiende plaat afstuiten. Waar zoudt gij in ons midden heen, die met een natuurlijk hart onder de prediking des woords zit; zoo de Heere zijne almacht niet betoont, door uw steenen hart te verbreken en u een vleeschen hart te geven, waardoor gij in staat wordt gesteld, de Heere in al zijne wegen te leeren kennen, zijne tegenwoordigheid op prijs te stellen; gelijk het geval was met de jongeren; dat zijne verschijning in uwe zielen u lief en dierbaar wordt; in plaats van met een slaafsche vrees beangstigd te worden; zoo uw Heer komt ~~en met de goddeloozen te meenen, dat Hij een spooksel is.~~ Hij Veel toch, wat het vreezelijk en treurig lot is van hen, wier zielen niet geopend worden; wier harten niet opmerken al de weldaden, waar mede God hen/

omringt. Zij zien niet, dat deze hen toekomen van een milde vaderhand, die krachtens zijne algemeene genade hen nog met vele bewijzen zijner goedgunstigheid omringt. O! blijft gij u hier scharen onder de vanen van diegene, die in hunne schulden wandelen, wier zonden ~~reiken~~ tot boven hunne hoofden, en wier schuld ~~te~~ stijgt tot aan den hemel en leert gij dien Christus als uw algenoegzaam deel hier in den tijd der genade niet kennen, wat zal dan eens uw deel zijn, wanneer gij, voor Hem verschijnend, in Hem ook een onbekende God zult zien? Hoe beschaamt zult gij dan niet staan, wanneer de Heere u wijst op de genade; middelen, waarmede Hij u hier op aarde heeft omringd en die u tot Hem hadden kunnen brengen en leiden aan de voeten van Christus, om van Hem het levend water te ontvangen waardoor gij in eeuwigheid ~~niet zoudt dorst~~ ~~gehad~~ hebben, zoudt verkwikt en gelaafd worden, terwijl gij dan van dorst zult moeten versmachten, waar uw deel onder de ontrouwen/

zal zijn; onder wien eene eeuwige weening en knersing der tanden zijn. Wanhoopt gij aan u zelve, ziende op uw afkeerig hart! weet de Heere kan en wil het verbreken. Hij kan u moed doen scheppen, ook uit het voorbeeld van Petrus; zijne wankelmoedigheid doet u zien, hoe de allerheiligsten ook nog telkens met de overblijfselen van hun verhard hart hebben te strijden, hoe ook de discipelen, door ongeloof gedreven, schreeuwden van angst, zoodra de Heer tot hunne redding kwam opdagen en Hem hielden voor een spooksel in plaats van door het geloof in Hem hun Heer Bevrijder te zien en over zijne onschatbare tegenwoordigheid verheugd te zijn. Wat hadden dus deze jongeren ook al een vrees en angst uittestaan vanwege hunne inwonende verdorvenheden, waardoor hun geloofsoog zóó verduisterd was, dat zij den Heere niet zagen. Uit genade heeft Hij ook hen, getrokken uit een ruischende kuil van zonde en ongerechtigheid. Welaan dan! Moedgevat. De Heere/

zegt: Kom laat ons tesamen richten. Al waren uwe zonden rood als scharlaken, zij zullen witter worden dan witte wol. Hij kan en wil ook in uw levensscheepje komen en de woeste stormen der zonde, die in uw binnenste nu nog dikwerf met ontembare kracht heerschen, tot bedaren brengen. Want waar Christus komt in de ziele, daar stilt de wind en wordt Zijne goddelijke vrede uitgestort; eene vrede, die alle verstand te boven gaat. Welaan dus, bekeert u en gebruik de middelen, waardoor de Heere de winden van zonde in u tot bedaren wil brengen en ze stillen, door zijne vrede u te geven. En gij geloovigen! gij hebt gezien, wat het geloof in Petrus vermocht. Door het geloof wandelde hij op de baren der zee. Waar ook uw geloofsoog dikwijls bezwaard is door een slaap van vleeschelijke zorgeloosheid, of overschatting van uw geloofskracht, gelijk het geval was met een Petrus, of waar gij door moedeloosheid dreigt weg te zinken in de kaken der wanhoop./

Gedenk ook gij aan Petrus; hij zonk weg vanwege zijne wankelmoedigheid. Maar in zijn zinken liet de Heere hem niet los; Hij versterkte het geloof in zijne ziel zoodanig, dat hij zich wendde tot den Heere met den uitroep: Heere, behoud bij. Hij was er dus niet tevreden mede, dat hij zonk, maar hij wendde zich door zijn spreken tot den Heere, om behoudenis. Doet gij ook alzo in geestelijken zin, waar uw ziel dreigt wegtezinken in kommer en verdriet; en de ster der hope bij u geheel schuilgaat; spreek ook gij tot de Heere en wend u tot Hem om uitkomst in het gebruiken der middelen, die de Heere u geeft; waardoor uw oog wordt verheldert. Doet als den Heere Jezus, die op den berg alleen zich afzonderde in het gebed; want daar in de eenzaamheid hebt gij geene verstoring te vreezen, daar kunt gij het best uwe nooden en behoeften voor zijn genadetroon neerleggen. Door uw gebed zal de vlam des geloofs worden aangewakkerd door het goddelijke vuur des Heiligen Geestes; de moedeloos/

heid zal wijken om plaats te maken voor een jeugdige kracht, waardoor gij moedig wordt als een jonge leeuw. De pijlen des satans zult ge kunnen trotseren en ervaren zult ge, dat, waar door het geloof, Christus in uwe zielen verschijnt, de hevige winden van zonde, wankelmoedigheid en moedeloosheid worden gestild en zijn goddelijke vrede in uwe zielen wordt uitgestort. Die vrede die gij bij aanvang hier in de tijd der genade reeds deelachtig wordt, zult gij eens genieten eeuwig en altoos, wanneer alle oorzaak van onrust namelijk de zonde, zal zijn weggenomen.

Amen. ~~119:59~~ 46:2 25:1

73:1 wet d. Heeren

Matth 14: 22-36

~~25:1 en 2~~ 119:59

~~119:49~~ 46:2

~~119:59~~ 46:2 25:1

Ziekte

Ps 25:3